

(כל חוכיות שמורות)

לא יחול שיפור ביחסי ישראל-בריית-המועצות. השמועות המרובות, כי היחסים ישתנו לטובה, אינן מבוססות על תמורות כלשהן במדיניות הסובייטית או הישראלית. מטרתן היחידה: להניע את האמריקאים לסיום חיובי של המשא ומתן על המילונה לישראל.

לעומת זאת עשוי לבוא הסכם בינושני, לפיו תהינה המע"צ מחולקות מוכנות להצהיר על ערובה לשלום ישראל, בתנאי שזו תסתפק בגבולות החלוקה של 1947.

צפויות תקלות לשייט במפרץ אילת. המלך סעוד יחדש את תביעתו לצמצם את השייט הישראלי במפרץ עד למינימום, והוא לוחץ על אמריקה שתאסור מעבר אניות אמריקאיות לאילת.

הזחרה בריטית-אמריקאית תימסר לישראל, שלא לפגוע בירדן. לעומת זאת תינתן הבטחה אמריקאית בלתי-רשמית כי צבא עיראקי לא יחצה את הירדן, ולא יתחם בגדה המערבית.

ראש הממשלה יצהיר כי מדיניות-החוק הישראלית אינה מתבססת על הסכמים עם מדינות אסיה, אלא על בריתות עם עמים מערב-אירופיים ובינתיכונים. בהצהרה זו יבקש ביגני להכין את הקרקע לצירוף ישראל לברית יס-תיכונית של המערב, אם תוקם הברית המועצת על-ידי צרפת.

יתכן כי אניות, הכובש השחור, המשותפות לישראל וגאנה, לא יוכלו להבא לעבור ללא הפרעה בסואץ. למרות הידיעות כי מצרים לא תפריע למעבר אניות אלה, קיימים סימנים כי הידוק החרום הערבי יפגע גם בשייט זה.

מרים ברפורת תתמנה לי שופטת מחוזית. אחרי סגנית פרק' לים המדינה ייצגה בחריפות מיוחדת את קו השלטון במשפטי מנסק חרות, זכתה לרוב בוועדה למינוי שופטים.

כל המורים המגולים פער לות מסביב לרשימת המורים הדמוקראטית לבחירות לוועידת המורים, צפויים לפיטורים. על פי הוראה מגבוה, קיים עיקוב אחר מורים אלה, בגלל קירבת רשימתם למפ' לנה הקומוניסטית.

הממשלה עשויה להפסיק את תמיכתה בזרם החינוך העצמאי של אגודת ישראל. עד עתה שילמה הממשלה קרוב ל-80% מהוצאות החזקת רשת חינוך זה, לאחר שאגודת ישראל סירבה להצטרף לחינוך הממלכתי.

אתה תחיה חיב להשתייך לקופת-החולים. חוק חדש לביטוח רפואי יוגש לכנסת בסוף השנה, הפונן לאחד מסלעי-המחלוקת העיקריים לקראת הבחירות הבאות. חוק זה יצמיד כל אזרח לקופת-חולים לפי בחירתו, יגרום למעשה לחלוקת כל עניני הרפואה וה' רוקחות בארץ לפי מפתח מפלגתי. הרופא הפרטי והרוקח הפרטי יתפכו בחכרה לשיכירים.

בקרב תוכל לדרוש פיזיו פיטורים בתוקף החוק. הסעידי יחיה חיב לשלם אותם תוך 30 יום, בנסיבות שייקבעו על-ידי חוק מפורט, שיבוא במקום הנוהג הכללי הקיים. הדבר יחיה מכה קשה במיוחד למפעלים שלא הקימו קרנות-פיזיו.

המשכורת המרכזי יחדור לשוק התרופות. להבא ייבא ויטחור חמשיים גם בתרופות אלה, אחרי שבטבר עסק רק בתרופות לחיות.

התעשיינים יביימו פיטורים נרחבים כתגובה על היסלי-החובה שהוסלו עליהם. בכמה ענפים חוסכם לפטר מאות פועלים באופן הפגנתי, כדי לשכנע את הממשלה שאין התעשייה יכולה לעמוד בתשלומים.

האוצר לא יתן הקלות נוספות במסיה-הכנסה למשקיעי-הון זרים. תחת זאת יפצה אותם במתן רשות להוציא מן הארץ סכומים גדולים יותר במסעבי-חוקי.

מגבית ההסתדרות הנפרדת הגרל בעונה הבאה ל-5 מיליון דולר, כפליים יותר מאשר עד כה.

לא יעלו מחירי חקפה, התה, הלקרדה והאורז בשוק האסור. השלטונות החליטו להימנע מלהסיל עליהם היטלים, מאחר שהקניית הצטמצמו ממילא עקב ירידת כוח-הקנייה.

תקציב ההוצאות במטבע חוץ יגיע בשנה הבאה ל-620 מיליון דולר, 40 מיליון דולר יותר מאשר בשנת הקודמת. לא ברור עדיין מנין יבוא המטבע.

התאחדות הסוחרים תקים חברה מיוחדת לשיווק לחם, שתרכוש בהדרגה את חסאפיות הקטנות.

העם פירפורי פורים

פורים אינו חג, וקדחת אינה מחלה (פתגם יהודי עממי)

שנת-העשור היא שנת השמחה הממלכתית — שמחה מאורגנת, מתוכננת, מחושבת ל- פרטי-הפרטים לפי מיטב המסורת של מיבצע צבאי, המחולקת להמונים שמנות קצובות. זוהי שמחה שלא תשאיר שום דבר למקרה העיור, ליוזמה החופשית או לשגעון הפרט. השבוע זכתה ישראל למפרעה על-חשבון שמחה מאורגנת זו. אם מעידה מנה ראשונה זו על טיב הסעודה כולה, יהיה זה עגום מאד. כי פורים תשי"ז היה כשלון חרוץ — מאורע בו ישבו ההמונים וחיכו לשוא ש- השמחה תוגש להם על צלחת.

מסמך הלוד. עוד בשנה שעברה היה פורים מאורע בחי רבים. נשפים גדולים וזערכו במאות מקומות, משכו אליהם רבבות וזוגות בתחפושות ססגוניות. השנה היה פורים ליום ללא שמחה. הוא הצטמצם בכמה נשפים פרטיים סגורים, שרק מעטים מכין משי-

מדיניות נסיגה מופתית

השבוע הגיע יום-שנה למאורע עגום: פינוי כוחות צה"ל מרצועת-עזה.

במשך ארבעה חודשים שלטה ישראל בעיר-החוף הדרומית. נעשו נסיונות ראשונים לארגן בה את החיים. אולם היא לא ידעה מה לעשות בהזדמנות ההיסטורית שהוגשה לה על גוש הכסף.

הרמטכ"ל הראש. כמה אנשים, שלא השתכרו בהמות הצחוק, העמידו לפני ה- ממשלה את הבחירה היחידה: או לספח את הרצועה ולתת מיד אורחות ישראלית לכל 250 אלף הסלטים ברצועה, — או לאכזר את הרצועה. למשך כמה שבועות היה ברור כי גמאל עבד אל-נאצר אינו שש לקראת החזרת הרצועה לארצו, וכי פליטי עזה עצמם יקבלו שיקום את המפוא — בתנאי שיוכסח להם בירצון אישי מלפא בישראל.

אולם צמרת המדינה, הכבולה עדיין במושגי העלייה השנייה, סלדה בפני עצם הרעיון. היא ויתרה על שטח זה של ארץ-ישראל, כדי להימנע מן הצורך להגדיל את אוכי-לוסית ישראל ב-300 אלף ערבים נוספים. צה"ל פינה את הרצועה, כשבראשו צועד הרמטכ"ל, משה דיין.

כך חזרה הרצועה למצרים. השבוע הסיק עבד אל-נאצר את המסקנות: הוא התכוון להפוך את עזה לגרעין של מדינה פלסטינית, שתהווה חלק מן הרפובליקה הערבית, תדרוש לעצמה את כל הארץ ממערב לירדן. אחד המועמדים לשלטון בעזה החדשה: חאגי אמין אל-חוסייני, המופתי הירושלמי, רבי-הטבחים של יהודי אירופה הנאצית.

הממשלה

התפטרות סודית

ישיבת הממשלה היתה סוערת אף מן ה- רגיל. המאורע שעמד במרכזו: המטוס ה- מסתורי שהוביל נשק ישראלי, דרך אלג'יריה, למקום בלתי-ידוע.

בצרפת עוד המשיכה הפרשה להכות גלים. אמנם, ממשלת צרפת עשתה את הכל כדי לטשטש את הענין הבלתי-ינעים שפגע גם בה, הצליחה למנוע סערה בפרלמנט, סמכה את ידיה על הודעת ביגני בכנסת כאילו הנשק היה באמת מיועד לממשלה דרום-אמריקאית. אולם כתבים ישראליים בפאריס הודיעו בפירוש ששום אדם רציני בבירת צרפת לא האמין להסבר זה.

בצרפת נמשך מישחק הגיוחשים, התרכז בעיקר בשני כיוונים:

הנשק היה מיועד לצבא-השיחורר ה- מארוקאי, הלוחם נגד הצרפתים, אך העלול לפנות נגד העמדות הצרפתיות במדבר סהרה. הנשק היה מיועד למחתרת הנוכחות הצרפתית באלג'יריה, המורכבת בעיקר מאירוי-פאים, העושה שפטים בערבים, ושיש לה מגמות אנטי-דמוקרטיות ואנטישמיות מובה-קות. מחתרת זו מהרה איום לממשלה המ-תונה של צרפת.

פה ושם שררה עוד הגירסה המקורית: שהנשק היה באמת מיועד למורדי אלג'יריה עצמם, נמכר להם בשוק השחור הבינלאומי, תמורת כסף. מכיון שרובר לאקוסט, מושל אלג'יריה, סירב להחזיר את הנשק לבעליו, גם אחרי שהממשלה הצרפתית קבעה שהוא שייך לממשלה דרום-אמריקאית, נשארה גיר-סה זו בתוקפה. כתב ישראלי בפאריס ציטט אישיות ישראלית אמונית שטענה באוזניו שכל הענין הוא עסק של הברחה.

לאן נועד הנשק? אולם השרים ה-ישראלים, בני כל המפלגות, שהסתערו על דויד בן-גוריון ליד שולחן הממשלה, לא דאגו כל כך לצד הבינלאומי. אותם ענין במיוחד דחקה הצד הישראלי. הם שאלו כמה וכמה שאלות בלתי-נעימות:

כיצד זה וסחרת המדינה בנשק, מבלי שהממשלה עצמה יודעת על כך?

מדוע נעשות העסקות באפילה, ללא תיאום עם משרד-החוץ?

מדוע הורד הסימון הישראלי מן המטוס שהוביל את הנשק, עוד לפני שהמטוס נמסר לממשלה זרה?

מדוע פירסמה ישראל הודעות סותרות ובלתי-משכנעות?

ובעיקר:

לאן היה הנשק מיועד באמת? ביגני היה בהתנגדות. ענה במגומם. כש-הודיע את שם המדינה שרכשה כביכול את הנשק, הבינו חלק מן השרים שם אחד, חלק אחר שם שני, שני השמות היו בלתי-מת-קבלים על הודעת. כמה מן השרים קיבלו

מתפטר-לשעבר גולדה מאיר